

De toeschouwer die ontspoot

Melk en Bloed

Theatercollectief The Glasshouse.
Tekst/regie Kees Roorda. Gezien 21-1-2012. Inl.: www.theglasshouse.nl

Eerste scène. Man met schop en geweer mijmert: was je, als je alles tevoren geweten had, wel aan die roze moederknopjes gaan zuigen? Aan zijn voeten een hond, erachter een wit doek met een boom. In het schemerduister een ijl vogelgeluid, een verre kerkklok. Tegelijk met de donkerslag een schot.

Tweede scène. Josella wacht met ontbijt in tuin: "Záálig hier." Slaperige echtgenoot Peter met krant: "Hmhm." Hij had een nachtmerrie: man met schop in hun slaapkamer. Zij zijn hier net komen wonen. Rustiek tuinmeubilair. Erachter een roodgroen schilderij met kunstig geschoren sierboompjes.

Dan komt een vreemde vrouw, die ook al heel even in de eerste scène opdook, rondscharrelen. Steekt een door Josella zelf geplukte (te vroeg, zie je aan de samentrekkende kaken) braam in de mond. Waar Blafbek is, is zowat het enige dat Josella er even later uitkrijgt.

In *no time* heeft schrijver/regisseur Kees Roorda een sfeer gecreëerd, die een fikse streep trekt door de romantiek van het plattelandleven. Niet door een negatieve kijk, maar door het aanstippen van verwachtingspatronen en daarmee samenhangende oordelen. Haast ongemerkt.

Met een mengeling van echt en onecht, van kunstmatig en realistisch, van clichés en onverwachte wendingen zorgt Roorda dat je je steeds realiseert dat je naar toneel kijkt, en intussen zet juist dat je verbeelding aan het werk. Er is geen ontkomen aan. Met open ogen tuimel je de diepere lagen van de menselijke ziel in en voor je het weet zit

De argeloze Josella (Camilla Siegertsz) drukt je op het onvermogen gelukkig te zijn.

FOTO BOWIE VERSCHUUREN

je middenin een drama van thrillerachtige proporties.

Het lijkt zo helder. Peter en Josella, die de stress van de stad wilden ontvluchten en totaal verschillend op de eenzaamheid van de campagne reageren. Zij met verplicht genieten, hij met vage angsten. Een bevriend stel dat, onbespied, het nieuwe onderkomen als plaggenhut met aardappelveld betitelt, maar later de verhuu-

zing juist bewierookt.

En die zomaar langslappende zigeuners? Net zo betrouwbaar toch als alles op het platteland, waar elke achterdeur gewoon open staat? En als gastvrij geschonken wodka en een kwijtgeraakte autosleutel de in tekst, gedrag en decor (Sjoerd Wagenaar) zo zorgvuldig gecultiveerde natuurlijkheid zinderend laten ontsporen, dan rest later toch enkel een kater?

Het spannende van 'Melk en Bloed' is, dat die ontsparing zich vooral in het hoofd van de toeschouwer nestelt. Is echt gebeurd, wat je dacht dat gebeurde? Hoe tragisch is iets, waar je net nog om moest lachen? Het verraderlijk lichte spel, met Camilla Siegertsz als roerend argeloze Josella, drukt je onvermijdelijk op het onvermogen domweg gelukkig te zijn.

Hanny Alkema